

לימור מול תמונת האם: „לא חשבתי לדגע שאמא אשמה. לא חיפשתי אשמים!”

כשעמדנו שם, הגיעה פיתאום הרכי בת מבין העצים. לפני שהספקתי לזוז, תוך שניה, היא עברה על פנינו. מה שחזור אצלי זה: מה עבר על אמא כאותו רגע? איוה פחד?

„צלקת בתוך הלב”

אני רוצה עכשיו להיות צלמת קולנוע. למרתי צילום במשך שנתיים.

אף פעם לא הייתי מפונקת. אנתנו גרים שלושתנו — אבנר, דויד ואני — ביחד. מלאכתהבית מוטלת על אבנר ועליי. אין לנו עוזרת.

אבנר נמצא עכשיו במיורח הרחוק. הוא סוחר באבני-חן. למעשה, אני הפכתי לאמא של דויד.

דויד הוא עכשיו בן 11. גם הוא חושב כל הזמן על אמא. לאחרונה כתב שיר: „איכרתי דבר יקר. הוא לא יחזור אליי אף פעם, ודבר זה אי-אפשר להשיג פעמיים. דבר זה היה, והוא איננו יותר, והוא תמיד יהיה חסר. תמיד נשארת צלקת עמוק בתוך הלב, וזה תמיד יישאר לי כואב. אמא יש לי אחת ויחידה, ולא תבוא אחרת במקומה. אמא לא תישאר רק כדי כר, גם אם היא בחיים או בגן-עדן/אני הייתי בן יקר מאוד, ולא היתה מותרת עליי בעד שום הון. יש לי אחות די גדולה, ואמא אהבה אותה אהבה גדולה. אמא שלי אהבה רק מתוך הלב, וזה לא כמו שמישהו סתם אומר. אמא שלי נהרגה בתאונת דרכים, ואני רוקא קיווייתי שתמות כשיבה טובה. אני מאוד מצטער, אבל זה גורל. ולחיות איתה אנחנו לא נוכל. זה כל השיר שחיברתי לכבוד אמא, אין לי יותר מה לכתוב, אבל אותה אוכזר.”

היא מתה כתאונת-דרכים או מסיבה אחרת. אני זוכרת שקראתי בעיתונים על התאונה, אבל לא קלטתי שמדובר על אמי ועל מישפחתי. במשך היום הצלחתי להתגבר. הבעיות היו כלילות. עד היום אין לילה שאני לא חושבת על זה. הגעתי למסקנה שזה היה גורל. העובדה היא שהיתה צריכה לנסוע בכלל לגילבווע, ושהיתה צריכה לנסוע עם כיתה אחרת. אבל בגלל זה שכיתה

אחר-כך התחלתי לחלום שאני יושבת בתוך אוטובוס, שכל המישפחה והחברים והאנשים הקרובים יושבים באוטובוס הזה, ופיתאום האוטובוס מתגלגל ומתגלגל ומתגלגל. הפסקתי לצייר. דויד הפסיק לנגן על פסנתר. לא חזרתי לבית-הספר. זה היה גם סוף שנת-הלימודים. מעולם לא היתה לי שום הרגשת אשמה על זה שאמא שלי אשמה במות הילדים. בשכילי היתה קיימת העובדה שאין לי אמא. זה לא שינה לגביי אם

כמה מיצרכים לבית. כל מה שידעתי זה שאמא שלי נסעה לטיול. במכולת לא חרלו לדבר על איוו תאונה של נהגת עם ילדים. שאלתי מה קרה לנהגת. אמרו לי: „את לא יודעת? היא מתה!” רצתי הביתה. שם היו דודתי ואחי. הם סיפרו לי שאמא נפצעה קשה, וביקשו שנחכה לאבנר, שנסע לבית-החולים. לא התייחסתי למה שאמרו במכולת.

התכוננתי כל הזמן כמהופנטת בפתק שהשאירה לי אמא, שבו היא כתבה שהיא נוסעת לגילבווע. קיש-קשתי על הפתק, כשאבנר חזר עם נהגת אחרת, שעברה עם אמא. היא נכנסה למיטבה, ואמרה לי: „היא גמרה!”

נכנסתי להיסטריה של בכי. הלכתי לחדר, שככתי על המיטה ולא יצאתי מן החדר במשך ימים. שמעתי עשרות אנשים שנכנסו לבית, אך הארם היחירי שהייתי מוכנה לראות אותו היה החבר שלי.

עד אז, הזמן הכי ארוך שלא ראיתי את האמא שלי היה חודש. החלטתי שאם אהבה חודש, היא בטח תחזור ותבקש ממני קפה, כפי שהיתה רגילה לעשות כשחזרה הביתה מהעבודה. התחלתי לחלום לילה-לילה על התאונה. חלמתי שהיא באה לבקר, מרגיעה אותנו ואומרת ששום דבר לא קרה. יושבת איתנו, כזאת מזורה ומרוחקת, ומסתלקת מפני שהיא חיבת ללכת.

רות זיל עם לימור ואבנר הם עמדו להיפרד

מה עבר על אמא?

חלומות היו תמיד שהיא חוזרת לזמן קצר, מפני שהיא צריכה ללכת.